

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 20. maj 2018

Kirkedag: Pinsedag/B

Tekst: Jer 31,31-34; ApG 2,1-11; Joh 14,15-21

Salmer:

SK: 290 * 331 * 285 * 281,3 * 284

LL: 290 * 287 * 331 * 285 * 281,3 * 284

Julen er højtiden for, *at* Gud elsker verden så meget, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv. I julen lod Gud sin kærlighedsfylde og -vilje få skikkelse i verdenshistorien. Vi fik noget helt konkret at forholde os til, nemlig Gud Søn i menneskelig skikkelse. Vi fik i Jesus et menneske, der var som os, men uden den ødelagte Gudbilledlighed, uden den ødelagte tro og tillid til Gud, Guds ord og Guds bud. Jesus spurgte aldrig: Mon Gud mener det sådan, som Han siger?

Vi fik i Jesus et menneske, der viste os, hvad der kan ske i menneskers liv, når vi slipper begæret og hensynet til os selv og betingelsesløst og fordringsløst overgiver os til Guds kærlighed og omsorg. Så frigøres livets herlighed i os og imellem os og udfolder sig til stor glæde for mennesker. Vi fik også i Jesus et menneske, der i hele sin livsudfoldelse var en åbenbaring af Guds sande væsen. Nu behøver vi ikke længere kun at tale om Gud i begreber og abstrakter. Vi kan tale om Gud i sønnen Jesus Kristus. Vi kan forholde os til Gud på vores menneskelige plan, akkurat som Gud i sin guddommelighed kan forholde sig til os på et menneskeligt plan. En nødvendighed, da vi aldrig kan forholde os til Gud på det guddommelige plan.

Påskan er højtiden for, *hvordan* Gud gjorde frelsen til en reel virkelighed for mennesker. Højtiden for, at Gud afskaffede fortabelsen som det eneste, vi mennesker havde at se frem til, ved at give os at håbe mod håbet, som Paulus udtrykker det et sted. Det er højtiden for, *hvordan* Gud gjorde det, nemlig ved at lade sin egen søn træde i menneskers sted og gå ind i fordømmelsen. Og netop fordi han var Gud selv, kunne han tage fordømmelsen på sig uden at fortabes i den. Han kunne derimod sone den, hvorfor han er vor Frelser og Forsoner. Gud erkendte menneskets skyld og betalte selv for vor os ved korset og frisatte livet i opstandelsen.

Jul og påske er to historiske begivenheder i tidshistorien. Engangsbegivenheder. De bliver aldrig mere gentaget, og skal ikke gendes. Betydningen af dem står til alle tider og har konsekvenser helt ind i evigheden. De er sket. De skete på et tidspunkt, de skete et sted, de skete mellem nogle bestemte mennesker.

Det gjorde pinsen også. Guds åndsfylde ved sin Hellige Ånd skete pinedag, 50. dag efter opstandelsen, 10 dage efter Jesu herliggørelse og himmelske tronbestigelse ved himmelfarten. Pinsen med Åndens udgydelse og fylde skete som en konkret begivenhed i tiden og for nogle ganske bestemte mennesker, nemlig discipelskaren. Helligånden, som Jesus også i dagens evangelium kalder for sandhedens ånd, kom for at være hos os til evig tid. Så også pinsen er en begivenhed i historien, og med betydning og konsekvens langt ind i evigheden.

Helligåndens komme til apostlene på pinedagen havde nogle helt specielle resultater i sine virkemidler. Den viste sig som ildtunger, den mærkedes som et vindstød. Apostlene kunne tale, hvad man på denne tid kunne betegne som alverdens sprog. Ret så spektakulært. Det fik da også nogle i samtiden til

at reagere med den opfattelse, at enten var apostlene bragt i ekstase eller også var de døddrukne, plakاتفule. Nu er det ret sjældent, at en fuld mand taler særligt forståeligt, og det var jo netop ikke uforståelig tale, der kom ud af apostlenes munde. Det var fremmede tale, men ikke fuldemandsnak.

Disse udtryksmåder og resultater af Helligåndens fylde er absolut ikke hverdagskost. Og vi kan ikke på denne baggrund sige, at kun når sådanne spektakulære ting er på færde, er der tale om Helligåndens fylde og virke. Men det var nødvendigt i den sammenhæng. Det var nødvendigt ved den begivenhed.

Det var nødvendigt, fordi det, apostlene havde at fortælle, ikke kun gjaldt dem selv, men hele verden. Det var nødvendigt, fordi dét skulle være begyndelsen på, at Guds frelsesværk ved Jesus Kristus skulle udbredes til alle folkeslag i hele verden. Dét, Gud havde gjort ved Jesus, havde gyldighed for alle mennesker, og derfor skulle budskabet herom også nå ud til alle mennesker, til menneskers tilegnelse. Derfor de forskellige sprog. Derfor er det også en helt naturlig følge, at reformationen blandt andet medførte, at evangeliet forkyndes på menneskers modersmål. Vort modersmål er ikke bare det sprog, vi forstår bedst; men det er også vort hjertesprog. Det er det sprog, som langt de fleste mennesker udtrykker sig bedst på, når der skal tales ud af hjertet, tales ud af og til de dybeste og inderste følelser og tanker.

Det ses også i kirkens liv. F.eks. omkring gospelsang og gospelkoncerter. Det er forbavsende så let det er at få mennesker til at synge med på ordene 'Jesus loves me' eller noget lignende. For mange mennesker er det straks noget helt andet at skulle sige/synge: Jesus elsker mig. Vi oplever det også nogle sjældne gange i kirken til bryllupper, hvor der er familie eller venner fra andre lande og som ikke forstår dansk.

Når jeg så annoncerer, at vi nu sammen vil bede for parret ved på hvert vort modersmål at bede Fadervor, så sker der noget helt specielt i forsamlingen. Så er vi pludselig eet folk i eet sprog for Gud, nemlig hjertesproget.

Dét Gud vil have ud til alle mennesker om frelsen og nåden ved Jesus Kristus, det er så stort og vigtigt, at det skal nå ind i menneskers hjerter. Derfor taler Gud hjertets sprog, vort modersmål. Det er faktisk tankevækkende, at blandt alle verdens religioner er kristendommen ene om at have modersmålet som det religiøse sprog. Og i ingen andre religioner omtales Den Almægtige Gud som far, og beskrives med ord og billeder, som vi kender fra forholdet mellem børn og forældre.

Helligåndens komme til verden er Guds nærvær i enhver tid og i det enkelte menneske. Helligåndens nærvær er Guds fader-nærvær. Som nævnt i indledningen, så vil jeg i dag ikke komme ind på Helligåndens gerning, det er temaet for gudstjenesten i morgen, 2. pinsedag, men i dag fokusere på Helligåndens komme.

Helt adskille de to ting kan vi dog ikke. For uden Helligåndens komme og væren i os, er det slet ikke muligt at tale eller høre om Gud Herren. Derfor er pinsen også en højtid. Pinsen er en højtid, fordi dens begivenhed har vidtrækkende konsekvenser og betydning for mennesker. Vi skal med pinsen som udgangspunkt genkalde os, ihukomme, at selv om vi ikke taler helt så meget om Helligånden, som vi taler om Gud Fader og Gud Søn, så taler vi om det hele *ved* Helligånden.

Der hviler over os som kirke de samme forpligtelser/privilegier, som lå over apostelskaren, at vi også får Helligåndens fylde og nødvendige virkemidler, for at forkynde Guds budskab om

nåden og frelsen ved Jesus Kristus. Uanset hvor meget vi som kirke ser vores vigtighed i at være kulturbærere og -bevarere i vort samfund, så er vores primære opgave altid, at forkynde Guds nåde og frelse ved Jesus.

Vi har alle fået Helligånden i vor dåb. På forskellig vis kalder Helligånden siden de evner og muligheder frem i os, som der er brug for i denne opgave. For vi skal som kirke og som kristne mennesker tale tidens og situationens ”sprog”, for at bibringe mennesker Guds budskab om Jesus.

Jeg har nævnt det før, men vil alligevel også nævne det her i dag, nemlig det, synes jeg, meget sigende udtryk i salmen om kirken, som vi tidligere sang, hvor det siges om Helligånden, at den må viske, for at nå et splittet sind. Langt de fleste gange i juniorklubben eller i konfirmandflokkene, hvor jeg føler, at jeg har lidt svært ved at komme til orde, da hjælper det langt oftere at tale stille i stedet for at råbe højere end børnenes larm. For så larmer de bare højere endnu, for de skal jo overdøve mig. Men ”hvvisker” jeg, så bliver der faktisk hurtigere stille, for de kan jo ikke høre, hvad jeg siger.

Helligånden larmer heller ikke. For når den hvvisker stille i al larmen, så prøver vi at dæmpe støjen for at høre dens budskab. Da kan Helligånden nå ind i sindet, ind i hjertet med Jesu budskab: Dine synder er forladt.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen